

ΑΓΙΟΣ ΣΙΛΟΥΑΝΟΣ ΑΘΩΝΙΤΗΣ: Η συμπεριφορά προς τους αιρετικούς

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως

Επίκαιρο “Θυμίαμα” του Σεβ. Μητροπολίτου Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως, κ. Ιερεμίου, με θέμα τον Βίο του Αγίου Σιλουανού του Αθωνίου (σε συνέχειες). Εν προκειμένω, ιδιαίτερο θέμα της παρούσης δημοσίευσης: “Η συμπεριφορά προς τους αιρετικούς”.

[ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ](#)

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΣΙΛΩΑΝΟΣ (10)

(Σὺ συνέχεις)

Η ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΜΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΙΡΕΤΙΚΟΥΣ

Ὁ ἅγιος Σίλωανός, ἀγαπητοί μου, εἶπαμε ὅτι ἦταν πολὺ πονητικὴ καὶ συμπαθητικὴ ψυχὴ καὶ προσευχόταν γιὰ ὅλους, γιὰ ὅλο τὸν κόσμον. Καὶ προσευχόταν μάλιστα ζώντας τὸν πόνο τῶν ἀνθρώπων. Ἦθελε νὰ χύσει τὸ αἷμα του γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ πράγματι τὸ ἔχνη με τὴν προσευχὴ του γι' αὐτούς. Ὁ ἴδιος ἔλεγε: «Τὸ νὰ προσεύχεσαι γιὰ τοὺς ἀνθρώπους σημαίνει νὰ χύνεις αἷμα»!

Αὐτὴ τὴν συμπαθητικότητα καὶ εὐσπλαγχνίαν ὁ ἅγιος τὴν εἶχε σὲ ὅλους καὶ πρὸς τοὺς αἵρετικούς ἀκόμη. Δὲν ἦταν καθόλου σκληρὸς καὶ ἐπιθετικὸς πρὸς αὐτούς. Δὲν ἤθελε νὰ προσβάλλει αὐτὸ πού ὁ ἄλλος θεωροῦσε ἱερὸ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του. Ὁ ἅγιος Σωφρόνιος Σαχάρωφ γνωρίζει μία σχετικὴ συνημία τοῦ ἁγίου Σίλωανου μὲ ἕνα ζηλωτὴ ὁρθόδοξο Ἀρχιμανδρίτη, πού ἔκανε ἱεραποστολὴ στοὺς ἑτεροδόξους καὶ μᾶς τὴν παραθέτει:

Ὁ ἅγιος Γέροντας ρώτησε τὸν ἀρχιμανδρίτη πῶς κηρύττει στοὺς ἑτεροδόξους. Καὶ ὁ νεαρὸς ἀρχιμανδρίτης, κοινώντας μάλιστα καὶ τὰ χέρια του, ἀπάντησε νευρικά:

— Τοὺς λέω, εἶπε: Ἡ πίστη σας εἶναι διεστραμμένη. Ὅλα σ' ἐσᾶς εἶναι διεστραμμένα, ὅλα ψεύτικα, κι ἂν δὲν μετανοήσετε, δὲν θὰ σωθῆτε.

Σάν τ' ἀκουσε ὁ Γέροντας τὸν ρώτησε:

— Πείτε μου, ἅγιο ἀρχιμανδρίτα, αὐτοὶ πιστεύουν στὸν Κύριον Ἰησοῦ Χριστό, πῶς εἶναι ἀληθινὸς Θεός;

— Αὐτοὶ τὸ πιστεύουν.

— Καὶ τιμοῦν τὴν Παναγία;

— Τὴν τιμοῦν, ἀλλὰ δοῦναι λαμβασμένα πράγματα γι' αὐτήν.

— Καὶ τοὺς ἁγίους τοὺς παραδέχονται;

— Ναί, τοὺς παραδέχονται, ἀλλὰ ἀπὸ τότε πού ἀποσχίστηκαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, τί ἁγίους μποροῦν νὰ ἔχουν;

— Κάνουν ἀκολουθίες στὶς Ἐκκλησίες; Διαβάζουν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ;

— Ναί, καὶ ναοὺς ἔχουν καὶ ἀκολουθίες, μὰ ἂν βλέπατε πόσο ὑστεροῦν οἱ ἀκολουθίες τους ἀπὸ τίς δικές μας, πόσο ψυχρές, πόσο ἀψυχές εἶναι!

— Άγιε άρχιμανδρίτα, ή ψυχή τους αισθάνεται πώς πράττει σωστά που πιστεύουν στον Χριστό, που τιμούν την Παναγία και τους άγιους, που τους επικαλούνται στις προσευχές τους. Γι' αυτό και όταν τους λένε ότι ή πίστη τους είναι νόθη, δεν θα σ' άκούσουν... Άν όμως λέγατε στους ανθρώπους πώς καλά κάνουν που πιστεύουν στον Θεό, πώς καλά κάνουν που τιμούν την Παναγία και τους άγιους, που πηγαίνουν να λειτουργήσουν στις εκκλησίες και που προσεύχονται στα σπίτια τους, πώς καλά κάνουν όταν διαβάζουν τον λόγο του Θεού και τά λοιπά, έχουν όμως έδω κι εκεί λαθασμένες θεωρίες και πρέπει νά τις διορθώσουν και τότε όλα θα είναι καλά και θεάρεστα και έτσι μέ την Χάρη του Θεού όλα θα σωθούν... «Ο Θεός άγάπη έστί» και γι' αυτό τό κήρυγμα πρέπει νά βγαίνει πάντα από την άγάπη. Τότε θα ωφεληθεί και αυτός που κηρύττει και αυτός που άκούει. Άν τους κατακρίνετε όμως, τότε ή ψυχή του λαού δεν θα σ' άκούσει και δεν θα προέλθει ωφέλεια.

Με πολλές εύχές,

† Ο Μητροπολίτης Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως Ίερεμίας

Άγιος Γέροντας Παΐσιος: «Ο έγνωσμός είναι τό άναρχικό παιδί της υπερηφάνειας»

— Γέροντα, άλλο πάθος είναι ή υπερηφάνεια και άλλο ο έγνωσμός;

— Η υπερηφάνεια, ο έγνωσμός, ή κοινόδοξα κ.λπ., αυτές από την έπαρση που είναι έσωσκορικός βλαμός, είναι τό ίδιο πάθος μέ μικρές διαφέρειες και διαβαθμίσεις.

Ο έγνωσμός είναι τό άναρχικό παιδί της υπερηφάνειας δεν τό βλέπει καίτοι, έπιμένει...

Όπως όμως τό δένδρο που δεν ληξάνει σπάζει τελικά από τόν άέρα, έτσι και ο άνθρωπος που έχει έγνωσμό, επειδή δεν κόμπτεται, σπάζει τελικά τό μούτρο του. Μεγάλο κακό ο έγνωσμός! Άν και ο έγνωστής δεν άνέπαυσε, όμως πάλι έπιμένει! Δεν βλέπεις, ο Άγιος; Όταν ή μητέρα του τού είπε: «Καλά, τόσο λένε ότι σφάλεις δεν τό καταλαβαίνεις;», «ναι, τό ξέρω, της απάντησε, αλλά πώς νά υποταχθώ σ' αυτούς;». Ο έγνωσμός τον δεν τόν άρχισε νά παραδεχθεί τό λάθος του.

— Και δεν τόν άπαυχαλύνει, Γέροντα, που είχε παρσίψει τόσο κόσμο στην κήρυξη;

— Όχι, δεν τόν άπαυχαλύνει. «Άν τό παραδεχθώ ότι σφάλω, έλεγε, θα έβενταίσω και στους άπαθείς μου». Και όσο καταλάβαινε ότι κάνει λάθος, άλλο τόσο ζορίζταν

νά τους πείσει ότι είχε δίκαιο.

Φοβερό πράγμα ο έγνωσμός!

—Σί τί διαφέρει, Γέροντα, ο έγνωστής από τόν υπερήφανο;

— Ο έγνωστής έχει θέλημα, πείσμα, ενώ ο υπερήφανος μπορεί νά μέν έχει ούτε θέλημα ούτε πείσμα. Άς πούμε ένα παράδειγμα:

Στήν Έκκλησία προσκυνάτε τις εικόνας μέ μία στροφή ή καθημέρι έέρει την στροφή της. Μία αδελφή, έν έχει έγνωσμό και της πάρει κάποιος άλλο την στροφή, θα καταβάλει τό μούτρο και μπορεί νά μέν πείσει ούτε νά προσκυνήσει. «Άφου προσκυνήσε εκείνη πριν από μένα, θά πεί, δεν πείω νά προσκυνήσω». Ένώ έν έχει υπερηφάνεια, πάλι θα παραχθεί, αλλά δεν θα άντιδράσει έτσι: μπορεί μάλιστα νά πεί και στις επόμενες, δήθεν μέ εύχέντας: «Παράτε! Πάρτε κι εσύ, πάρτε κι εσύ!».

— Τί νά κάνει, Γέροντα, όταν πληγώνεται ο έγνωσμός μου;

— Όταν πληγώνεται ο έγνωσμός σου, μέν τόν περιβάλλεις, άρχει τον νά παθήσει. Άν παθήσει ο έγνωσμός σου, θα άναστηθεί ή ψυχή σου.

— Και πώς παθαίνει, Γέροντα, ο έγνωσμός;

— Πρέπει νά θέψουμε τό έργο μας, νά στείσει νά γίνει κοινό, γιά νά άναπηχθεί ή ταπεινωση και ή άγάπη.